

Arrest

nr. 268 573 van 21 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 2 juli 2021, diende op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juli 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 31 augustus 2021.

1.3. Op 12 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale

bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing werd op 15 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Jemenitische nationaliteit en werd op 14 december 1995 geboren in Ibb, de hoofdstad van het gelijknamige gouvernement in Jemen. Sinds u vier jaar oud was woonde u met uw gezin in Saoedi-Arabië. Omwille van de Saudisering en de verstrengde regels voor migranten die in Saoedi-Arabië verblijven besloot u eind 2018 het land te ontvluchten. U reisde samen met uw zus F. en haar twee kinderen door Noord-Afrika via Marokko verder naar Melilla, Spanje. Uw wilde door reizen maar in Spanje moest u vingerafdrukken geven en werd u verplicht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U werd overgeplaatst naar Sevilla en verbleef er in het opvangsysteem. Uw zus F. was ondertussen met haar kinderen al doorgereisd naar België. Uw zus N. kwam ook naar Spanje maar reisde alleen verder naar Zweden. Enige tijd later kwam ook uw moeder samen met uw zus T. en uw broer O. in Spanje toe. Zonder u op de hoogte te brengen besloten ook zij door te reizen naar België, zelf bleef u achter in Spanje. Uw familieleden werden op 26 april 2021 in België als vluchteling erkend.

Nog voor het ontvangen van uw beslissing besloot u zelf ook te proberen naar België te reizen. U reisde naar Madrid en ondernam tevergeefs drie pogingen om via de luchthaven het land te verlaten. In april 2021 besloot u bij de Spaanse autoriteiten te informeren naar uw verblijfsstatuut en op 16 april 2021 ontving u uw verblijfskaart op basis van uw internationale beschermingsstatus.

Ook toen u uw verblijfskaart had wilde u niet in Spanje blijven en had u als doel om naar België te komen. U zocht niet naar werk en probeerde meteen te vertrekken. Op 21 mei 2021 kwam u in België aan en op 5 juli 2021 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek tot internationale bescherming in.

U wil niet terugkeren naar Spanje omdat uw familie in België is en omdat er in Spanje geen ondersteuning is. U bent bang dakloos te worden en vreest dat u geen werk zal vinden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Jemenitisch paspoort en een tijdlijn die u opstelde over uw afgelegd parcours van Saoedi-Arabië tot België.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen (CGVS, p. 9) en uw registratie in Eurodac (informatie toegevoegd aan administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Spanje in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden

erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te

weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde moeilijke situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, wordt opgemerkt dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt u géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CGVS, p. 13). U verliet Spanje namelijk vrijwel meteen na het ontvangen van uw verblijfskaart. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen.

De vaststelling dat u al voor u het resultaat van uw Spaans verzoek om internationale bescherming had ontvangen het land wilde verlaten, en hierin uiteindelijk slaagde kort na het ontvangen van uw internationale beschermingsstatus, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Spanje en er uw rechten te doen gelden. U verklaart immers dat u nadat u in Spanje toekwam meteen besliste dat u er niet wilde blijven. Nog voor u uw statuut ontvangen had ondernam u drie pogingen om via de luchthaven van Madrid het land te verlaten (CGVS, p. 8). Nadat u uw verblijfskaart ontving op 16 april 2021 verliet u een maand later het land en kwam u naar België (CGVS, p. 12). Hoewel u volgens informatie waarover het CGVS beschikt al op 10 november 2020 uw verblijfsstatuut ontving, hebt u hier voor april 2021 nooit verder naar geïnformeerd (CGVS, p. 9, p. 11). Ook dit getuigt niet van enige intentie om u in Spanje te vestigen.

Verder hebt u in Spanje na het ontvangen van uw statuut geen persoonlijke problemen gehad. U kaart enkel de algemene moeilijke situatie aan en verwijst naar problemen die u had toen uw procedure nog lopende was (CGVS, p. 13-14). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat uw grondrechten in Spanje niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u reeds internationale bescherming geniet in Spanje en u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat deze bescherming in uw geval niet effectief of niet toegankelijk zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ze bieden enkel informatie over uw identiteit, nationaliteit, herkomst en verblijfplaatsen. Deze elementen worden niet betwist, maar houden geen verband met bovenstaande argumentatie over uw bescherming in Spanje.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 57/6, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 57/6 §3, derde lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal de beslissing heeft genomen na het verstrijken van de termijn van 15 dagen en daardoor niet langer gebruik kon maken van artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet. Volgens hem diende zijn aanvraag behandeld te worden volgens de algemene regels en diende het onderzoek gevoerd te worden ten aanzien van Jemen en niet ten aanzien van Spanje.

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij betoogt zich niet langer te kunnen beroepen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten omwille van de vernederende levensomstandigheden. Nu Spanje de laatste jaren overstelpt werd met asielzoekers, is het volgens hem onmogelijk om iedereen de adequate zorg en behandeling te geven. Uit verschillende rapporten zou blijken dat Spanje kampt met serieuze problemen om mensen, die er een verblijfsrecht krijgen, te integreren in de maatschappij, onderdak en werk te geven en hen bij te staan in hun basisnoden. Vluchtelingen zouden op systematische wijze gediscrimineerd worden op de huurmarkt. Ook socio-economische en humanitaire omstandigheden kunnen volgens hem het niveau van artikel 3 van het EVRM bereiken. Hoewel erkende vluchtelingen in Spanje in theorie recht hebben op de gezondheidszorg, blijkt dat ze in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens een gebrek aan informatie en tolkendiensten. Hij zou nooit toegang gekregen hebben tot taallessen of professionele opleiding. Hij wijst vervolgens op het risico op dakloosheid wegens het gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting en omdat men zeer snel de opvang moet verlaten. Hij meent dat vluchtelingen er geen toegang hebben tot de sociale voorzieningen.

2.2. Nieuwe stukken

Er werden geen nieuwe stukken overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Uit het document getiteld *“Eurodac Search Result”* dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat verzoeker internationale bescherming werd toegekend door de Spaanse autoriteiten (AD CGVS, 8, deel DVZ, *“Eurodac Search Result”*). De vaststelling, dat verzoeker in Spanje de internationale beschermingsstatus werd verleend en hij aldaar over een geldige verblijfstitel beschikt, wordt door verzoeker niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat verzoeker thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Spanje zou genieten en dit wordt evenmin door verzoeker betwist.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou*

hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38)

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Spanje sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke

of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit de verklaring van verzoeker en het zeer summiere betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker vertrok naar eigen zeggen uit Spanje omdat er in Spanje geen ondersteuning is, hij er dakloos werd en hij er voor zichzelf diende te zorgen (CGVS verhoor, p. 13).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om zijn beweringen, dat hij in Spanje mensonterende toestanden heeft meegemaakt en dat hij bij terugkeer hetzelfde zal meemaken, te staven aan de hand van concrete - en op zijn situatie van toepassing zijnde - informatie. In dit kader merkt de Raad op dat uit de citaten, weergegeven in het verzoekschrift en zoals verder *infra* zal blijken, niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Spanje zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Spanje. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zoals reeds *supra* uiteengezet onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij terecht komt in een toestand van verregaande materiële deprivatie en dit buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om. Van verzoeker, die internationale bescherming geniet in Spanje, mag dan ook worden verwacht dat hij zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden of in staat is om op basis van concrete ervaringen waarmee hij zou zijn geconfronteerd, aan te tonen dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan de bewering dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat hij mensonterende toestanden heeft moeten meemaken, zonder te preciseren welke elementen dit dan wel zouden zijn. Bovendien beperkt hij zich in het verzoekschrift tot zeer algemene beweringen omtrent de algemene situatie in Spanje, zonder in te gaan op zijn concrete situatie en ervaringen in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming in Spanje.

In casu ligt de situatie voor van een man van 26 jaar. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud van 31 augustus 2021 dat verzoeker op zeer algemene wijze melding maakte van de problemen die hij aldaar zou hebben gekend.

Zo verklaarde hij dat hij in Spanje dakloos werd, er geen hulp bestaat voor het vinden van werk en huisvesting (CGVS verhoor, p. 13), hij de woning die hem werd toegewezen diende te verlaten (CGVS verhoor, p. 10) en hij naar België kwam omdat zijn moeder hier verblijft (CGVS verhoor, p. 12).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud ontwaart de Raad echter geen persoonlijke ervaringen op basis waarvan besloten kan worden dat verzoeker terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad ontwaart uit verzoekers verklaringen evenmin concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat hij buiten zijn wil om verhinderd zou zijn geweest om zijn rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoeker nodige initiatieven daartoe zou hebben genomen. De Raad kan op geen enkele wijze afleiden dat verzoeker enige poging zou hebben ondernomen om in Spanje bij officiële instanties of NGO's te informeren naar huisvesting, werk of enige andere ondersteuning, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker in Spanje als persoon die er internationale bescherming geniet basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zou zijn ontzegd. Daarentegen blijkt dat verzoeker louter informatie vergaard heeft bij andere vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevonden en bij een kameraad (CGVS, verhoor, p. 13), maar heeft hij geen blijk gegeven van andere stappen die hij heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Dat hij de nodige stappen niet heeft ondernomen, wordt eveneens bevestigd door verzoekers verklaring dat hij enkel zijn verblijfskaart wilde ontvangen om Spanje te kunnen verlaten (CGVS, verhoor, p. 12) nu hij dacht dat hij zich in bezit van zijn verblijfsvergunning naar België kon begeven (CGVS verhoor, p. 11-12).

Dat verzoeker het risico loopt om in Spanje dakloos te worden en dat dit te wijten zou zijn aan nalatig optreden door de Spaanse autoriteiten, wordt nergens concreet aangetoond. Met zijn loutere bewering dat hij, nadat hij eerst een opvangcentrum en dan een woning werd toegewezen, plots die woning moest verlaten (CGVS verhoor, p. 10), toont hij allerminst aan dat hij door toedoen van de Spaanse autoriteiten aan zijn lot werd overgelaten en de toegang tot huisvesting zou worden ontzegd.

Gelet op de *supra* aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, die overigens ook werd aangehaald in het verzoekschrift, kan de Raad verzoekers redenering niet volgen dat de sociaaleconomische moeilijkheden die hij in Spanje zou ondervinden, gelijkstaat met een *"situatie van onmenselijke behandeling"*. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn en aldus de problemen van louter socio-economische aard niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Spanje, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad wijst er in dit verband op dat dergelijke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden zoals *in casu* voorgesteld, volstaan niet om te gewagen van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De Raad kan er nog op wijzen dat verzoeker verklaarde dat hij in Spanje vele mensen leerde kennen die hem een beetje hebben geholpen (CGSV verhoor, p. 11). Dat hij in Spanje beroep kon doen op hulp van mensen geeft geen blijk van het gegeven dat hij er aan zijn lot zou zijn overgelaten.

De Raad vervolgt dat het loutere gegeven dat financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de internationale beschermingsstatus op zich geen schending uitmaakt van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Om in het eigen onderhoud te kunnen voorzien, is het vinden van werk hierbij cruciaal. Waar verzoeker

zonder meer poneert dat er in Spanje problemen zijn om mensen die een verblijfsrecht hebben gekregen werk te geven, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkele concrete ervaringen heeft weergegeven waaruit blijkt dat hij de toegang tot werkgelegenheid zou zijn ontzegd. De Raad wijst erop dat van verzoeker, die blijkt geeft van zelfredzaamheid, mag worden verwacht dat hij blijvend ernstige inspanningen levert om werk te vinden. Hierbij sluit de Raad zich aan bij de overwegingen van de commissaris-generaal, stellende dat niet blijkt dat verzoeker een werkelijke intentie had om zijn leven op te bouwen in Spanje. Het loutere gegeven dat hij aldaar 2 jaar is gebleven, betekent geenszins dat er ook sprake is van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in EU-lidstaat Spanje uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Dit klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde dat hij, zodra hij wat geld kon krijgen, probeerde een poging te doen om te reizen (CGVS verhoor p. 9) en het ook niet zijn bedoeling was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje, maar wel om door te reizen (CGVS verhoor, p. 8). Daarnaast getuigen verzoekers verklaringen, dat hij zijn verblijfskaart enkel wilde om uit Spanje te kunnen vertrekken en het zijn enige doel was om naar hier te komen (CGVS verhoor, p. 12) allerminst van enige intentie om een leven op te bouwen in Spanje.

Uit het verhoor blijkt verder niet dat verzoeker enige medische problemen heeft gekend in Spanje, laat staan dat hij daarvoor de toegang tot de medische zorgen zou zijn ontzegd. Dat asielzoekers tijdens de procedure te kampen krijgen met psychologische problemen wegens de onzekerheden tijdens het lange wachten, zoals omschreven in het citaat op p. 10 van zijn verzoekschrift, lijkt echter niet van toepassing te zijn geweest op verzoekers situatie, nu hij enerzijds geen gewag maakt van psychologische problemen in Spanje en anderzijds geen stappen heeft ondernomen tijdens dit vermeende "lange wachten" daar hij op 10 november 2020 zijn status reeds ontving, maar er hier nooit verder naar geïnformeerd heeft tot april 2021 (CGVS verhoor, p. 9 en 11). Nu verzoeker wel degelijk een internationale beschermingsstatus heeft verkregen, toont hij niet aan wat de relevantie is van de door hem toegevoegde informatie, stellende dat de Spaanse autoriteiten twee op de drie verzoeken om internationale bescherming negatief afsluiten.

Waar verzoeker informatie aanhaalt waaruit blijkt dat er sprake is van discriminatie op de huurmarkt, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geen verregaande situatie van materiële deprivatie aantoonde. Bovendien heeft hij geen gewag gemaakt van persoonlijke ervaringen waarbij hem de toegang tot huisvesting zou zijn ontzegd en beperkt hij zich tot een loutere bewering als zou hij zijn woning hebben moeten verlaten vooraleer hij de internationale beschermingsstatus werd toegekend. Uit de informatie aangebracht door verzoeker blijkt verder niet dat statushouders de toegang tot de arbeidsmarkt worden ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. Van verzoeker mag overigens ook worden verwacht dat hij zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden. In deze zin treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoeker, in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen werd geconfronteerd, niet aantoonde dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Uit zijn verklaringen en uit wat voorgaand werd uiteengezet blijkt niet dat verzoeker in Spanje daartoe enige stap heeft ondernomen.

Bovendien, dat er sprake zou zijn van zeer verregaande materiële deprivatie klemmt des te meer met de vaststelling, zoals ook reeds *supra* aangehaald, dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde geen problemen in Spanje te hebben gekend met andere burgers (CGVS verhoor p. 14) en geen specifieke problemen kon identificeren die hij gekend heeft met de Spaanse overheid, behalve de algemene problemen zoals *supra* aangehaald (CGVS verhoor, p. 14) en die, zoals de Raad oordeelde *supra*, niet getuigen van een situatie van verregaande materiële deprivatie.

De pertinente motieven van de commissaris-generaal betreffende de verklaringen aangaande zijn ervaringen in Spanje worden onbesproken gelaten en worden door de Raad bijgetreden:

"Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, wordt opgemerkt dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt u géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CGVS, p. 13). U verliet Spanje namelijk vrijwel meteen na het ontvangen van uw verblijfskaart. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen.

De vaststelling dat u al voor u het resultaat van uw Spaans verzoek om internationale bescherming had ontvangen het land wilde verlaten, en hierin uiteindelijk slaagde kort na het ontvangen van uw internationale beschermingsstatus, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Spanje en er uw rechten te doen gelden. U verklaart immers dat u nadat u in Spanje toekwam meteen besliste dat u er niet wilde blijven. Nog voor u uw statuut ontvangen had ondernam u drie pogingen om via de luchthaven van Madrid het land te verlaten (CGVS, p. 8). Nadat u uw verblijfskaart ontving op 16 april 2021 verliet u een maand later het land en kwam u naar België (CGVS, p. 12). Hoewel u volgens informatie waarover het CGVS beschikt al op 10 november 2020 uw verblijfsstatuut ontving, hebt u hier voor april 2021 nooit verder naar geïnformeerd (CGVS, p. 9, p. 11). Ook dit getuigt niet van enige intentie om u in Spanje te vestigen.

Verder hebt u in Spanje na het ontvangen van uw statuut geen persoonlijke problemen gehad. U kaart enkel de algemene moeilijke situatie aan en verwijst naar problemen die u had toen uw procedure nog lopende was (CGVS, p. 13-14). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat uw grondrechten in Spanje niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u reeds internationale bescherming geniet in Spanje en u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat deze bescherming in uw geval niet effectief of niet toegankelijk zou zijn."

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen. Verzoeker kan in dit verband geenszins volstaan met het op algemene wijze voorhouden dat Spanje overstelpt wordt met asielzoekers waardoor het onmogelijk is om iedereen de adequate zorg en behandeling te geven, dat hij nooit toegang gekregen heeft tot taallessen of professionele opleiding, dat er een risico is op dakloosheid wegens het gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, dat er geen toegang is voor vluchtelingen tot de sociale voorzieningen en de nodige medische zorgen, dat er serieuze problemen zijn om mensen die er een verblijfsrecht krijgen te integreren in de maatschappij, onderdak en werk te geven en hen bij te staan in hun basisnoden en dat vluchtelingen er op systematische wijze gediscrimineerd worden op de huurmarkt.

2.5. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Met een loutere verwijzing naar de "mensonterende omstandigheden" maakt hij niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker concreet aantoonst dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.6. Zoals verzoeker aanhaalt, voorziet artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal zijn beslissing in toepassing van het eerste lid, 3° van deze wetsbepaling in beginsel dient te nemen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, brengt het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Uit het niet nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek binnen de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, kan niet

worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet langer toepassing kan maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Nog minder kan verzoeker worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat het verzoek in zijn geval ten aanzien van Jemen en niet ten aanzien van Spanje, dient worden onderzocht, nu de proceduretermijnen geen impact hebben op verzoekers verkregen beschermingsstatus in Spanje.

Verzoeker slaagt er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat hij persoonlijk is benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissing is genomen buiten de voorziene termijn van vijftien werkdagen. Verzoeker toont verder niet concreet aan dat het toelaten dat de commissaris-generaal na de voorziene termijn van vijftien werkdagen het verzoek nog onontvankelijk verklaart daadwerkelijk zijn rechten van verdediging miskent, of dat dit afbreuk doet aan zijn recht op toegang tot een eerlijke beroepsprocedure of het recht op een doeltreffende asielprocedure. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is aangetast door een substantiële onregelmatigheid.

Een miskenning van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO